

Reuerendi Patris P. Hieremiæ Drexelii e Societate Iesu Opera omnia

Duobus nunc Voluminibus comprehensa, & libellis ante hac non editis
aucta ; Illvstrata, Indicibvs Moralibus, Locorum S. Scripturæ, Capitalium
Mysteriorum fidei, Rerum, & Concionum quouis anni tempore habendarum
; Congestis Et Compositis Methodo prorsus, alijs Auctoribus inusitata ; Sed
Theologis ...

Drexel, Jeremias

Antverpiæ, 1643

Cap. X. Æternitas piorum jure suspirium.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77028](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77028)

De damnatorum rogo Caput X.

169

lic ambulantes afflabat. Domicilia hic complura elegantissime structa. Huc per pontem evadere conabantur plurimi, sed irrita conatu. Nam quilibet minus religiosè vixisset, pontem superare nequaquam poterat: soli transibant integri morum, scelerisque puri; qui verò vitam sceleribus inquinassent, in foedissimum illud flumen præcipites abibant.

Dum in vitâ sumus, extra hunc pontem ambulamus, spe pleni. Nunquam tam turbidum est mare, nec calum unquam tam ferreum & inexorabile, quin speremus meliora. Remedium denique malorum omnium est finis. At verò qui è ponte jam excussi sunt, jamque pleno ore Cocytum bibunt, spe omni destituti sunt. Nimirum ubi spei finis, illic desperationis est initium, sed sine fine. In Eumenidum regno mera merissima desperatio est. Procul illinc, procul jam pridem spes omnis exulat. Quidquid eò præcipitati cernunt, audiunt, intelligunt, desperationis plenissimum est. Aeternus dolor, aeternus luctus, aeterna mors. Fine scilicet, malorum omnium remedium carent.

§. V I.

Igitur, ô damnati, æquissimus iudex congregavit super vos mala, & sagittas suas complevit in vobis. *Insanabilis est fractura vestra, pessima plaga vestra; plagâ inimici percussus esis, castigatione crudeli. Insanabilis est dolor vester, propter multitudinem iniquitatis vestrae.*

Quæsit olim ex vate Hieremiâ Deus: *Quid tu vides?* Hieremiâ? Cui vates: *Virgam vigilantem ego video.* At Dominus secundu: *Quid tu vides?* Ad quæ Hieremiâ: *Olla, inquit, succensam ego video.* Nostræ omnes, dum vivimus, poenæ, quid nisi virgæ sunt minime atroces & sævæ? His optimi quique filiorum castigantur, & gratias agunt ob tam mite supplicium.

Hebraus rex David: *Virga, inquit, tua, & baculus tuus ipsa me consolata sunt. Virga directionis, virga regni tui.* Quamvis enim seu baculo seu virgâ hac feriamur, non ideo miseri sumus censendi. Hac verbera indicium amoris, hac vulnera principium sanitatis sunt. Olla verò illa succensa, non directionis aut solatii, sed perditionis, sed exitii, sed desperationis est. Hanc ita metuamus, ut eam caveamus. Maturè jam discendum, quâ ratione tam temeritas seu præsumptio, quàm diffidentia & desperatio declinanda.

Deus velut gigas ingentia duo brachia deducit, Justitiam & Misericordiam: utrumque porrigit volenti. Qui solam apprehendit Misericordiam, Temeritati ac præsumptioni se exponit; qui solam complectitur Justitiam, in diffidentiam pronus ac desperationem abit. Certè Deus grandia statuit Justitiæ suæ documenta in hoc alteroque Orbe, qui hac sola considerat, è facili desperat: qui sola cogitat Misericordiæ invitamenta, plus æquo sperat. Medium tenere beati. Inter misericordiam & Justitiam medius tutissimus ibis. Hoc omnes sacræ paginæ proclamant: *Universa via Domini misericordia & Veritas.*

Hoc geminum Dei brachium assidue contemplatus David: *Misericordiam, inquit, & iudicium cantabo tibi Domine.* Ita prorsus, ita duos inter parietes istos Justitiam & Misericordiam transeundum: sic nimiam spem, sic & desperationem evitabimus. Utrumque vitiosum, & nihil, & nimium sperare. Utrumque tamen, dum vita est, medicinam patitur. Aeternalis desperatio immediata est & aeterna.

CAPUT X.

ÆTERNITAS

Piorum iuge suspitium.

Solymæus rex Salomon, idemque sacer scriptor Ecclesiastes, variè quamvis rectè, Aeternitatis inexpli-

Tom. I.

A cabilem circulum describens: *Generatio, inquit, præterit, Ecclesi. cap. 1. & generatio advenit, terra autem in æternum stat. Oritur sol, & ad locum suum revertitur. Lustrans universa pergit spiritus, & in circulos suos revertitur. Omnia flumina intrant in mare, & mare non redundat. Ita prorsus in Aeternalem Aeternitatem omnia poenarum ac suppliciorum generâ perinde ut flumina corrivantur, ipsa tamen Aeternitas, velut immensissimus Oceanus, sibi semper simillima, non extensior, sed nec contraxior fit, immutabilis semper & infinita.*

Ubi in hac sæculorum voragine centena sæcula fuerint absorpta, alia centena absorbeantur; his pariter absorptis, alia atque alia, iterumque alia centena sæcula, in eandem voraginem descendunt, idque sine ullo sæculorum termino. Nam ubi grex damnatorum tot sæculis gehennam habitaverit, ut ab omni retro aeternitate in flammis se fuisse arbitretur, nihil tamen Aeternitatis, nec punctulum quidem præterisse dicendum est. Aeternitas post tot sæculorum tractus, nec quadrante quidem unico decrevit, tota semper simul est. Post evoluta millies millena sæcula, Aeternitatis circulus æquè amplius adhuc & totus, æquè inextricabilis est.

Hoc nonum atque summum, hoc ineffabile, hoc incomprehensibile in Dei carcere supplicium est. Et quandoquidem aeternitas vivorum etiam cogitationibus interest, eam triplici hoc discrimine assignamus. Aeternitas piorum iuge suspitium: Aeternitas impiorum formidabile somnium: Aeternitas damnatorum immortale supplicium est.

De triplici hac differentiâ differendum. Et de primo quidem ejus membro, scilicet Aeternitatem piorum iuge suspitium esse, hoc caput decimum loquetur.

§. I.

Divina è cælo sponsa humanitatem sui sponsi commendans: *Leva ejus, inquit, sub capite meo, & dextera illius amplexabitur me. Mysterium hic tegitur, quod evolendum. In levâ sponsi honores, opes, rerumque abundantia; in dextera verò longitudo dierum, seu, Aeternitas est. Hic sponsa velut prudenter, & sponte cæca: Levam, inquit, non video, nam capite eam premo; ita res fluxas, & quidquid honorum ac opum est, non curo. Dextram, quâ me complexurus, aspicio, sed nondum attingo: Quidquid mihi oculorum domi est, in aeternitate defixum habeo, aeterna curo. Quia verò beatorum aeternitatem nondum obtinui, hoc mihi nihilominus promitto: Amplexabitur me. Aeternitas dilata cruciat. Nam, Salomone teste, spes qua differtur, affligit animam. Aeternitas piorum iuge suspitium.*

Bonifacius Romanus civis, aliquanto tempore cum Aglaë marronâ nobili consueverat. Ejus rei Bonifacium adeo poenituit, ut hoc unum agere cœperit, maculam istam eluere, quâcunque vel ardua virtute. Hinc fortunarum & capitis etiam periculum neglexit, ad martyrum carceres revisit, catechus osculatus, vinctos ad constantiam exhortatus, extremo supplicio affectos sepelivit. His studiis intentus, Tarsum peregrinatus est, quo loco idem obsequii Christianis athletis præstitit. Assidua ipsius adhortatio erat: Supplicia constanter ferrent; Brevem esse laborem, præmium fore sempiternum. His ille vocibus, & alios & seipsum, ad mortem animosè subeundam mirificè accendit. In his pietatis officiis comprehensus, & ferreis ungulis laceratus est; acuti è ferro calami carnem inter & ungues infixi, liquatum plumbum in os infusum. In his ille tormentis constantissime durare, brevem laborem, præmium sempiternum verè credere, suam sibi exhortationem occinere, illudque sæpius ingeminare: *Gratias tibi ago, Domine Jesu; & ita gloriosissime finit, Aeternitas piorum iuge suspitium.*

§. II. Fran-

Franciscus Assisius, avi sui gemma, ex oculis laborare cœperat ob juges lacrymas. Cumque ei à pluribus suaderetur, à fletu tam crebro abstinere, altum ille suspirans dixit: Ob amorem luminis, quod nobis commune cum muscis, æternæ lucis radios nequaquam excludendos censeo. Idem interrogatus, quid lævitiem hie mis amictu tam tenui arceret? Si flamma, inquit, æternæ patriæ calefceremus, facile nos ab hoc frigore ruemur. Francisco vita hæc in patientiâ, æternitas in desiderio fuit.

Matt. c. 10. vers. 28. Dominus JESUS, ut doceret suos, æternitatem jugi suspirio desiderandam esse: Nolite, inquit, timere eos qui occidunt corpus. Occultum sed artificiosissimum argumentum: Hanc ob causam, ait, non timere, quia occidunt. Si quem in igne simile supplicio detinere possent non occidendo, jure timerentur. At jam quo plus torquent, hoc citius extorquent animam; ubi gravior cruciatus, ibi celerior finis. Non est ergo quod illos metuatis, qui corpus jugulare non nisi semel possunt, quod sæpe plaga sit unica. Eum metuite qui plagas etiam letales iterat assidue, & semper occidendo nunquam occidit.

En antitheses divinisimæ oratoris è calo: Mortis brevissimæ metus, mortis æternæ metu superandus est. Vult ergo Dominus probe intelligi animos hominum esse immortales, solius Dei arbitrio subiectos; corpora verò in vitam revocanda ad præmium, vel supplicium æternum.

En quàm artificiosâ verborum brevitate Christus maxima complexus sit mysteria, immortalitatem animi, reditum à morte ad vitam, tam præmiorum quàm suppliciorum æternitatem. Æternitas piorum jure suspirium.

*Hoc repetendum videtur, quod in prima Æternitatis editione omissem. In aliis editionibus merito hujus sit Cons. 7. §. 2. De Thoma Moro Sanderus l. 1. Sebif. Angli. & Stapleton. in vita Mori c. 16. * Sed iniquo.*

Thomas Morus vir undequaque exactissimus in vinculis erat ipsi minimè ignominiosus, sed quæ sanctitatem ipsius testarentur Orbi. Hujus viri uxor in carcerem penetravit flecendo marito. Sed frustra. Duplicem illa masculo pectori pietatem admovit; precibus & lacrymis suam peroravit causam, illudque unice ac per totam fidem rogavit maritum; Vellent diutius vivere. Ecquid ego, ajebat, quid liberi, quid cognati, quid familia omnis adeo peccavimus, ut te, marite mi, tam citò perdamus? Nostrium omnium vita tuo stat capite. Ego quidem centies mori malim, quàm extincto te superesse. Quapropter, mi Morus, assentire regio decreto, * & annos plurimos tuæ nostrumque omnium vitæ adjecisti. An adeo exosam habes hanc lucis usuram, ut obstatat pertendas mori! Veniet mors sui non ignara temporis: quid illam ultro accersimus, velut nostri oblitam? Ut plurimis tuorum parcas, parce tibi, & quod optimum ætatis tuæ erit, ne sperne. Nil ambigo; complures tibi annos optimus Deus indulgebis, modò tu ipse tibi non inideas vitam.

Audit hæc Morus patienti silentio. Ac ubi finit conjunx: Et quot ergo annis, inquit, me superstitem futurum censes, o mea Aloysia? Cui illa promptè: O mi optime marite, ait, ipsis facile viginti annis & amplius. Ad quæ subjungens Morus: Hoc igitur agis, inquit, ut æternitatem totam vicenis annis commutem: nã tu scrutata fores imperitissimam, nobilissimas merces triobolo venditura. Si viginti annorum millia dixisses, videri posses non imprudenter futire. Sed hæc ipsa viginti vel triginta millia annorum, quid oro sunt ad æternitatem? Punctulum, fumus, umbra, momentum, nihilum. Hanc ob causam ego vincula, & omnes vitæ calamitates lætus perpetiar, quamdiu Deo visum, modò mihi saluum sit Æternitatis præmium. Illius jacturam vel minimam fecisse, est, omnia perdidisse. Dixit, & verba generosâ morte firmavit.

Ioannes Godefridus, inter præfules sidus clarissimum, Herbiopolitanus Pontifex tantò majoris, quantò rectoris sanctitatis: Hic, inquam, antistes dictum jecit auro & cedro exarandum: *Omni momento*, ajebat, ad ostium æternitatis sto. Hinc in omni ædium suarum conclavi craniâ, calvas, mortuorum ossa tum picta, tum argilla, vel ligno ficta disponi jussit, ne æternitatis unquam oblivisceretur. In ejus exequiis Latina funebri oratio, plurima in eo jure merito commendavit, illud singulariter: A deo illum æternitatis perpetuè cogitandæ studio fuisse, ut libellum de Æternitate non obiter, sed pressò vestigio ter perlegerit. Hic fervere opus necesse est, ubi tam recens semper æternitatis calet memoria. Hic optimorum semper quorumcunque animus erat, æternitatem dies & noctes secretâ astimatione pensare.

Non omitendum hic illud, quot certâ fide constat. *P. Hermannus Hugo, qui via de fideria, & bredanum Obidionem & scripsit, deum in castis mortuus.* Vitæ religiosus & sacerdos, omni literaturâ excelsissimus, tam ardente studio ferebatur æternitatis in animam quàm altissimè demittenda, ut libellum de Æternitate septies cum curâ evolveret, sapius id facturus, ni bredanum cum mors maturior ad æternitatem citasset.

Pachomius suos prolixè exhortatus; hunc demum epilogum attexens: Ante omnia, inquit, præ oculis habeamus ultimum diem, & momentis singulis æternorum dolorum supplicia formidemus.

Norat profecto, vir iste sanctus, quo aditu quærenda virtus. Æternitas piorum jure, sed & triste nonnunquam suspirium. Cum enim duplex nobis imminet, beata & luctuosa æternitas, nec ullo chirographo certi beatitudinis sumus, non mirum formidinis aliquid & horrois tunc magis sentiri ab iis, qui jam viciniore sunt æternitati. Deinde, licet ipse sumus maximâ celestis æternitatis obtinenda, quia tamen hanc necdum obtinemus, hoc ipso non sine dolore suspiramus. Tanti boni dilatio gemitus excutit & lacrymas.

Alit. Ermi. gildus. Herminigildus rex (cujus supra mentionem fecimus) Alit. Ermi. gildus. Levigildi Visigothorum regis filius, Arriano dogmate repudiato ad Catholica mysteria se vertit, animoque tulit æquissimo sui parentis injurias, qui necem filio minabatur, nisi denuo Catholica sacra defereret. Cui filius generosissimè: Poteris, ajebat, in me statueret, Pater, quod lubet. Regno privas? Sed perituro tantum: immortale illud eripere non potes. In vincula me rapis? At calum certè patet; ibimus illic, ibimus. Vitam eripis? Restat melior & æterna. Vox rege dignissima. Non est dispendium, sed lucrum, æternis bona caduca commutare. Æternitas piorum jure suspirium.

§. I V.

Dixerat olim Iezonias Ezechiel: Fili hominis, hi sunt Ezech. c. 11. viri, qui cogitant iniquitatem, & tractant consilium pess. v. 2. & 3. sinum in urbe isrla, dicentes: Nonne dudum edificata sunt domus? hæc est lebes, nos autem carnes. Idcirco vaticinare fili hominis. Putabant homines scelerati, se in civitate suâ suisque delictis, perinde ut carnes esse in lebere, à nullo facile extrahendas. Bene nobis est, ajebant, urbs nostra & domus nostræ defendunt nos, tuti sumus: nihil in nos hostes poterunt. His ipsis rigidè vaticinatus, & vices Numinis sanctus Ezechiel: Ejiciam vos, inquit, de medio leberis, dabòque vos in manus hostium, & faciam in vobis judicium. Gladio caderis. *Id. v. 9. & 10.*

Sic & illis protius evenit, quibus mortalis hæc vita tantopere sapit. Carnes se putant esse in lebere; bene illis est, vestitum mollem, opiparam mensam, crebras voluptates pro cælo numerant, Æternitatem quam non cogitant, eam nec etiam desiderant, lebere suo contenti. Sinamus hos furere. Brevi aliter erit. Ejicientur, gladio cadent, in lebetes alios abripiuntur, lixandi & assandi æternam. Interea temporis, dum hilare momentum carpunt

De damnatorum rogo Caput X.

171

carpunt impii, bonæ mentis homines sursum enitantur, velut adeps in ollâ bulliente summum petie, carnibus in imo residentibus. Hæc optimam pinguedinem Mundus velut sedulus, sed stultus coctus, ollâ eiecit perinde ut spumam; tanquam purgamenta hujus mundi sunt optimi quique. Sed hæc pati jucundum illis est: prædilecti Aternitatis beatissimæ amore jam inescati sunt. Aternitas piorum jure suspitium.

Ex Israël's populo nonnulli magnis desiderijs æstuant terræ fertilioris contingendæ. Sordere illis cœperat eremus tot annis habitata. Maxime verò cum uberimæ regionis delicias, ficus dulcissimas, mala granata optima, & ingentis uvæ molem suis ipsi oculis spectarent, potiundæ terræ cupiditate accensi: Quid facimus, *Aug. tom. 2. cap. 2. 5. ubi dicitur, quod illi, qui in paradiso erant, non erant contenti, sed desiderabant aliam terram, quæ esset fertilior, & habebat fructus, quos non habebat illa, in qua erant.*

ajunt, ascendamus & possideamus Terram, quoniam poterimus obtinere eam. Hæc piorum quotidianæ voces sunt: Quid hic agimus inter funera, quid fluxarum rerum momentis carpiamus? Ascendamus & possideamus terram fertilioris æternæ. Augustinus hac ipsâ cupiditate flagrans, librum tertium, quem de libero arbitrio conscripsit, in hæc verba finit. Tanta est pulchritudo justitiæ, tanta jucunditas lucis æternæ, ut etiam si non liceret amplius in eâ manere, quam unius diei morâ, propter hoc solam innumerabiles anni hujus vite, pleni delictis & circumfluentia temporalium bonorum rectè meritoque contemnerentur. Non enim falso aut pravo affectu dictum est: Quoniam melior est dies unus in ætatis tuis super milia. Aternitas piorum jure suspitium.

§. V.

Augustus Imperator, Orbis monarcha noctes subinde traxit insomnes. Aterium habebat opulentum, Orbem tributarium, Provincias paratas, domi forisque pleraque omnia secunda & prospera. Nihilominus sensit deesse aliquid; quidnam deesset, explicatè non scivit. Optimus quisque Christiani sanguinis, quid sibi desit, distinctissime novit, & hoc est quod ingemiscit, hoc ei quandoque somnum avertit: Omnia licet possideat, nihil se habere putat, dum beatissimam aternitatem non possidet. Quæcunque cetera in vili habet, modò aternitatis in cælo compos fiat. Hoc votis & studiis omnibus, hoc animo cupit. Aternitas piorum suspitium.

Quid obsecro sensus fuerit variis Hebræo Jonæ, cum vivus in immani ceto, velut in ambulante ac volubili carcere lagraret? Momentis panè singulis sibi ipse videbatur mori. Imò prius sepultus quam mortuus, eundem piscem, & carcerem, & carnificem suum expertus est. Navigio vivo inclusus, millies naufragatus est. Hinc *Luc. cap. 2. v. 4. & seq.* dicitur, ceteri velut ab inferis exclamans: Et projecisti me, inquit, in profundum in corde maris, & flumen circumdedit me; omnes gurgites tui, & fluctus tui super me transierunt. Circumdederunt me aquæ usque ad animam; abyssus pallavit me; pelagus operuit caput meum. ad extremam montium descendi, terra vestes concluderunt me in æternum.

Quam ardens hujus viri desiderium fuit, ex hoc ergastulo evadendi? Hoc unum utique versabat animo: Modò extra hanc belluam sim, modò in sicco littore item, modò, ah modò ex hoc volatili sepulchro in auras liceat emergere: Quæcunque rovi reddam pro salute Domino.

Non aliter aternitatem anhelant pii. Dum vivunt, cum fluctibus luctantur. Idcirco hoc unum efflictim desiderant, esse in portu. Aternitas piorum jure suspitium.

Catholici ritus est, diebus pœnitentiæ dictis, Hebræam vocem gaudii nuntiam Alleluja, factis cantionibus non miscere, testando luctui; ejus loco audire est voculas illas, in æternum, in æternum. Hunc cantandi morem obsecro discamus, & istud nobis ipsi assidue occinamus: In æternum, in æternum, in æternum. Tunc autem maxime hæc cantio iteranda, cum carni lascivire libuerit, & viam ingredi latam ac voluptuariam. Hic carmen *Tom. 1.*

illud maximarum virum identidem ingeminandum: In æternum, in æternum, in æternum ardebunt impii, in æternum gaudebunt Numinis amici. Et uti nullus gaudiorum, sic nullus suppliciorum finis erit.

Augustinus occasione natâ: Hæc ego, inquit, mibi ipse *Aug. tom. 2. cap. 2. 5. ubi dicitur, quod illi, qui in paradiso erant, non erant contenti, sed desiderabant aliam terram, quæ esset fertilior, & habebat fructus, quos non habebat illa, in qua erant.* canto quotidie, imitemur; & pro se quisque dicat: Hæc ego mibi ipse canto assidue: Non incendium Trojæ, sed Gehennæ; gyros aternitatis inextricabiles, infinitos contemplatione quotidianâ expendo. Hæc cantemus, Christiani, hæc cogitemus. Post triste Cinerarium tēpus, lætissimum sequetur Pascha. Suaviores modulos celestis Hierusalem suggeret, per vicosejus cantabitur Halleluja. *Tob. cap. 13. vers. 22.*

CAPVT XI.

ÆTERNITAS

Sceleratorum formidabile somnium.

Disce sapientiæ antistes Bion dicere solebat: Viam ad inferos planissimam profecto, facillimam & triffissimam, ac prorsus inoffensam esse necesse est, cum illuc plerique omnes clausis cant oculis. Ipsissimam veritatem, mi Bion, & oracula loqueris, sic est omnino. Facilis descensus Averni, facillimus; itur eò ac curritur, clausis & compressis oculis. Imò sunt qui dormientes ac somniantes ambulant, ab hac tamen viâ non aberrent: Evertunt sensum suum, & declinant oculos suos, ut non videant cælum. Hi tanè dum iter faciunt dormiendo, aternitatem subinde cogitant, sed somniando. Atqui formidabile somnium est. Idcirco illi hoc excutere conantur: Perinde ut ii faciunt, quibus mæsta species per somnum oblata est, eam proximæ diei luctu moliuntur expellere, mæstumque somnium symposio læto digerunt. Non aliter impii, è quibus sunt, qui dicant: Ubi hæc viderimus, credemus. Ita cæci eunt; vix unquam sibi vigilant; Aternitatem rarò, nec nisi obiter cogitant, aut potius somniant, atque sic in Orbem alterum migrant. Aternitas impiorum formidabile somnium. Quod jam explicatius trademus.

§. I.

Aternitatem aliquibus somnium esse diximus, sed Aternitas terrificum. Quis enim adeo in saxum obrigit, aliquibus ut ei Aternitas vel per quietem visâ terrorem non incutiat? At verò, quia hæc talia ut somnium habent, idcirco ea non capiunt, non estimant, cum animo suo non volunt, non suis hæc momentis ponderant. Hinc ista oblivione celeri sepeliunt. Hæc Siraides notans: *Soma. Eccli. 5. 34. vers. 5.* inquit, malè facientium vanitas est.

Die quò Christus crucifixus in vitam rediit, piæ aliquot matronæ, ad Domini conditorium exierunt, mortuum uncturæ: at ubi cum candidati cælestes vivere agebant, regressæ à conditorio, omnia quæ vidissent & audissent, ut latum nuntium ad Apostolos pertulerunt. Et visa sunt, inquit Lucas, ante illos sicut deliramentum *Luc. cap. 24. vers. 11.* verba ista, & non crediderunt illis.

Hic simillimum fit. Nunquid enim aternitas & crebro satis, & aperte satis, satisque distinctè concionibus, picturis, exhortationibus, colloquiis, libris, & auribus & oculis ingeritur? Sed quo effectu? Videntur hæc ante multos sicut deliramentum, aut somnium. Timent aliquantulum, sed cum somnio desinit & timor.

Vates Hebræus Jonas, divina jussa fugitans commisit se mari. Orta tempestate horribili, naute de vicino periculo trepidi Deum suum invocarunt, & allevando navigio, quidquid vexerunt oneris, exturbant in mare. At Jonas ad ima navis descendit, & periculorum securus, dormiebat sopore gravi. Hic gubernator hominem accedens, & è somno expergeficiens: Quid tu, inquit, *Jonas cap. 1. v. 5. & 6.* sopore deprimeris? Surge, invoca Deum tuum, si fortè recogites de nobis, & non pereamus. Mox inito consilio fors ducta, & Jonas